

Sessiz Bir Ölüm Belki de

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Eylül 2019

Yaralı bir kuyunun sarnıcına özendiğim...

Kuyu kadar derin,
Serin bir elemin de soğuttuğu yüreğim
İlla ki düş pembesi bir bulut
Öğütlerini tutmaksa evrenin
Ait olmadığım bir evre'nin...

Destansı sevdalarla baş döndüren
Kiblesinde yüreğin
Dizdiğim methiyeler
İnsanlığın yüzü suyu hürmetine
Kendime küstüğüm nicedir.

Sorulardan muaf tutuyorum artık zamanı
Kendimi de:
Edimlerinde saklı bilmecelemlerle varsın
Koştursun lades demenin bile inceliği
Sadece yüreğin dilinde:
Bir susuş;
Kopuşu insan etinden
Çiğnenen sevgiye
Azametle yaklaşan
Bir buluttan çok öte
Hafif ruhumla serildiğim
O gök kubbe.

Bayat bir şarkının da minvalinde
Hangi içli notadır ki
Sekizinci olma şerefine hak kazanan:
Si'den sonra gelecek yaralı bir mizaç
Nota olmaya elverişli
Elbette hüznün sesi
Tüm şarkılardan alırken intikamını
En çok kendini sevmeye çalışan.

Sarkacı göğün
Ellerinde hüznün saklı rehberim,
Yine miadı dolmuş hayallerimle
İnsan arasına çıkmaktan kaçtığım
Sessiz bir ölüm belki de
Mizacımın gerek duyduğu
Kaç vakitse kılınacak namazım
Serden geçip ömrü de sonsuzluğa uğurladığım
Bir şafak vakti.

Afakî bir sevgi sezilerden süzülen
Varlığın son durağı
Oysaki dün başlamıştı yaşam.
Mizacı ne yorgun ne öfkeli
Sadece metinlerde saklı
Yüreğin bilinmez güftesi
Bir o kadar;
Metin olmayı dilediğim
Sehven yaşamakla aşkı mizaç bildiğim
Bir kuşluk vakti.
Kaldırıp da başımı
İçine düşülesi o cehennem
Oysaki cennet bildiğim her şeymiş yalan.